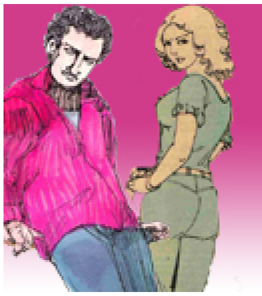

’అదే’ కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని ‘దేశీ’లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం ‘య’ అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకి, బాధలకి, దుఃఖాలకి నా బాధ్యత లేదు.

32

ఇంటి తాళాలు

సియాటెల్, వాషింగ్టన్: ఊర్లో ఆ మధ్య ఓ సారి కలిసిన సుధీర్ పిలిచాడు ప్రసాద్ ని ఎందుకో. ఫోన్ మీద కాదు కానీ కలిసి మాట్లాడే పని ఉందిట. ఏమిటో ఈ కలిసి చెప్పే విషయం, అదీ తనతో పెద్దగా పరిచయం లేదు కూడా. సాయంత్రం ఆఫీసునుంచి ఇంటికొస్తుంటే సుధీర్ ఇంటి దగ్గిర ఆగాడు ప్రసాదు. ఫలహారం, టీ అయ్యేక చెప్పాడు సుధీర్ అసలు విషయం. ఫలానా రోజు తానూ, అమ్మగారు పక్క ఊర్లో ఎవరో పిలిస్తే వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలి గృహప్రవేశానికి. పిల్లలని తీసుకెళ్ళడం కుదరదు; వాళ్లకి స్కూల్లో ఏదో అర్జంట్ పరీక్ష ఉంది. ఇంతకీ సుధీర్ అడిగేదేమిటంటే, ఆ ఫలానా రోజున ప్రసాదు పిల్లలని తీసుకొచ్చి ఇంట్లో దింపగలడా? అలా దింపాక ఓ గంటలోపునే తాము వచ్చేస్తారు; అందువల్ల ఇంట్లో పిల్లలని దింపాక ఓ గంట పిల్లలకి సహాయంగా కూర్చుంటే చాలు.

మొదట్లో కొంచెం మొహమాటం. అసలే డే కేర్ లో పెడితే పిల్లలకి ఏ చిన్న దెబ్బ తగిలినా కోర్టులో కేసు, అక్కడ్నుంచి అనేకానేక గొడవలూను. ఆ మాటే చెప్పాడు ప్రసాదు. ‘అబ్బే వీళ్ళు డే కేర్ అంత చిన్నపిల్లలు కాదు కదా, ఊర్లో సరిగ్గా రెండే రెండు మైళ్ళు స్కూల్ ఇంటికి. ఇంటికి తీసుకొచ్చి టివి ఆన్ చేసి వాళ్ళకి ఇంట్లో తాము సిద్ధంగా ఉంచే

ఫలహారం పెడితే చాలు. అసలు అదీ పెట్టక్కర్లేదు. ఇంటికి తీసుకొస్తే వాళ్ళే చేసుకోగలరు.' ఓ డూప్లికేట్ తాళం చెవి ఉంది అది ఇస్తారు ప్రసాద్ కి. కార్లో పిల్లల్ని తీసుకొచ్చి ఇంటి తాళాలు తీసి తాము వచ్చేదాకా ఒకే ఒక గంట కూర్చుంటే చాలు, చేసిన మేలు మర్చిపోరు. ఈ గొడవ ఇంక ఎలాగా తప్పించుకోలేక ప్రసాద్ చెప్పేడు, "రేప్పొద్దున్న పిల్లల్ని సరిగ్గా చూడలేదనీ వాళ్ళనేదో అన్నాననీ ఏమీ కేసులు వేయరని ఏమిటి గారంటీ?" ఇలా అడగడానికి ప్రసాదు ఏమీ భయపళ్ళేదు. ఎందుకంటే సుధీర్ తనకి బాగా తెల్సినవాడు కాదు. ఎవరి బుద్ధి ఎలా తిరుగుతుందో ఎవరు చెప్పలేం కదా? దీనికి చేతులో చెయ్యేసి ప్రామిస్ చేసి చెప్పేడు సుధీర్, "మీ మీద కేసా? భలేవారండి. దేవుడి మీద ఒట్టు, అటువంటిదేమీ లేదు." ఆయన రేప్పొద్దున్న ఒట్టు తీసి గట్టుమీద పెట్టినా తాను చేసేదేమీ లేదని తెల్సి కూడా ఇంక ఒప్పుకోక తప్పలేదు ప్రసాద్ కి. సరే అని చెప్పి వాళ్ళిచ్చిన ఇంటి తాళం తీసుకుని బయల్దేరాడు. సుధీర్ స్కూల్లో ప్రిన్సిపాల్ గారికి ముందే చెప్తాడుట ప్రసాదు వచ్చి పిల్లలని తీసుకెళ్తాడని. అందువల్ల ఏమీ సమస్యే లేదు.

ఇంటికెళ్ళాక మళ్ళీ అమ్మగారి దగ్గిర ఈ ఊసు వెళ్లబోసుకోవడం, ఆవిడ తనకేం పట్టనట్టూ మాట్లాట్టం అన్నీ అయ్యాక అక్కడితో ఊరుకున్నాడు ప్రసాదు.

అనుకున్న ఫలానా రోజుకి ఆఫీసులో ఓ గంట ముందే బయల్దేరి స్కూల్ కి వెళ్ళాడు సుధీర్ పిల్లలని తీసుకురావడానికి. వాళ్లని ఎక్కించుకుని ఇంటికి తీసుకొచ్చాక తలుపు తాళం ఎక్కడుంచాలో తెలియలేదు ప్రసాద్ కి. పెద్ద పిల్లకి ఎనిమిదో పదో ఏళ్ళుంటాయేమో, ఆ పిల్లని అడిగాడు ఇంటి తాళం ఏం చేస్తారో. 'నేను దాస్తా' ఇవ్వండి అనేసరికి ఆ తాళం పాపకి ఇచ్చి అక్కడే కూర్చుని టివి చూడ్డం మొదలుపెట్టాడు. మరీ గంటలో కాదు కానీ గంటన్నరకి సుధీర్ వాళ్ళావిడా కంగారుగా వచ్చారు. వస్తూనే అనేకానేక ధన్యవాదాలు వగైరా చెప్పాక, హమ్మయ్యా ఏ గొడవా జరగలేదు అనుకుంటూ ప్రసాద్ ఇంటికి బయల్దేరాడు.

మూడు రోజులు పోయాక అసలు గొడవ మొదలైంది. సుధీర్ వాళ్ళావిడ ప్రసాదు ఇంటికి ఫోన్ చేసి చెప్పింది, 'ఇంటి తాళాలు మీ ఆయనకి ఇచ్చాం కదా, అవి వెనక్కి ఇస్తారా?' అంటూ.

వెంటనే ప్రసాద్ చెప్పాడు ఫోన్ తాను అందుకుని, వాళ్ల పాపకి తాళాలు ఇచ్చినట్టూ, ఆ పాప ఎక్కడ పెట్టిందో కనుక్కోమనీను. అటువైపునుండి ఓ కసురూ, ఓ నీలుగూ వినిపించాక ప్రసాద్ భృకుటి మీద కోపం స్పష్టంగా కనిపించిది వాళ్ళావిడకి. అదను చూసి ఆవిడో బ్రహ్మాస్త్రం వదిలింది, "నేను ముందే చెప్తామనుకున్నాను మీతో ఇటువంటి పనులు నెత్తికెత్తుకోవద్దని కానీ తగుదునమ్మా అంటూ వెళ్ళారు, ఇప్పుడావిడ తాళాలు కనిపించలేదు అంటోంది. రేపు డైమండ్ నెక్లస్ కనపడలేదంటే ఏం చేస్తారు?"

అసలే కోపంలో ఉన్న ప్రసాద్ కి ఇది వినేసరికి ఒళ్ళు కంపరం ఎత్తింది. అమ్మగారి మాటలో కాస్త నిజం ఉంది కదా, అందువల్ల నోరుమూసుకున్నాడు. అప్పటినుండి రోజుకి మూడు సార్లు సుధీర్ ఫోన్ చేస్తూనే ఉన్నాడు పోయిన

తాళాల కోసం. ఇటునుంచి ఈయన చెప్పినమాటే చెప్తూనే ఉన్నాడు – మీ అమ్మాయికిచ్చాను మహా ప్రభో అంటూ. "తొమ్మిదేళ్ల అమ్మాయికి ఇచ్చారా? అదేమిటండి మీరు మా చేతికి ఇవ్వాలి గానీ," అంటూ ఆయన మరోసారి మీ జేబులో, ఇంట్లో, కార్లో చూస్తారా అంటూ నసగడం. మొత్తానికి ప్రసాద్ కి తెలిసొచ్చినదేమంటే, సుధీర్, వాళ్ళావిడా తాను తాళాలు కొట్టేసినట్టు నమ్ముతున్నారు. ఏం చేయాలో తెలియక తలపట్టుకునే పరిస్థితి. దీనికంతటికీ తానే కారణం.

అలా ఓ వారం గడిచాక అమ్మగార్ని తీసుకుని సుధీర్ ఇంటికి వెళ్ళాడు ఈ విషయం అమీతుమీ తేల్చడానికి. వాళ్ల ఇంటికెళ్ళాక తేలినదేమంటే తాను తాళాలు ఇచ్చినట్టు ఆ తొమ్మిదేళ్ల అమ్మాయికి గుర్తు లేదు. నేను దాస్తా అని చెప్పి తన చేతిలోంచి తీసుకున్న ఆ తాళాలు ఏం చేసిందో కూడా అసలే తెలియదు.

ఈ లోపునే సుధీర్ వాళ్ళావిడ అంది, "ఈ తాళం ఈ మధ్య వచ్చే కొత్త రకం తాళమండి. దానికి డూప్లికేట్ చేయించాలన్నా అరవై డాలర్లు అవుతుంది. ఇప్పుడేం చేయాలో తెలియటం లేదు."

ప్రసాద్ వెంటనే చెప్పాడు, "మీ దగ్గిరో తాళం చెవి ఉంటే ఇలా ఇవ్వండి, డబ్బులదేవుంది. తాళం పారేసింది నేనే అంటున్నారు కనక నేను డూప్లికేట్ చేయించి ఇస్తాను."

ఈ మాటలు మెల్లిగా మెల్లిగా వేడి పుంజుకుంటూంటే సుధీర్ అన్నాడు, "అది కాదండి సమస్య, పోయిన తాళం ఎవరికైనా దొరికితే ఇంట్లో దొంగతనం అవుతుంది కదా? పోనీ తాళం మారుద్దామంటే మొత్తం ఇంట్లో అన్నింటికీ మార్చాలి కదా?" ఓ గంట అటూ ఇటూ వాగ్యుద్ధాలు అయ్యాక ప్రసాద్ వాళ్ళావిడా లేచారు వెళ్ళడానికి. మరో సారీ మరోసారీ తమ ఇంట్లో, పేంట్ జేబుల్లో, కార్లో అంతా చూస్తామని చెప్పి. కానీ సుధీర్ వాళ్ళావిడకి ప్రసాద్ ఇలా తాళాలు విసిరేయడం – ప్రసాదు తాళాలు విసరలేదని తెల్సినా సరే – ఏమీ నచ్చలేదు. ఎలాగోలా ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలని సుధీర్ కి పురి ఎక్కించింది.

ఈ ప్రతీకారానికి తొందర్లోనే ఓ అవకాశం తన్నుకొచ్చింది సుధీర్ కి.

స్థానిక గుడిలో సత్యన్నారాయణ పూజకి కుటుంబంతో సహా వెళ్ళాయ్ రెండు కుటుంబాలూను. పూజ అయ్యాక మిగిలిన ప్రసాదం వితరణ చేస్తుంటే ఓ చేయి కావాల్సొచ్చినప్పుడు ప్రసాద్ అక్కడ నుంచుని వడ్డించడం మొదలుపెట్టాడు. ఇదిగో ఇది అవగానే వెళ్ళిపోదాం అనుకుంటూను. అలా గంట గడిచాక ప్రసాద్ వాళ్ళావిడ వచ్చి 'కారు తాళాలు ఇలా ఇవ్వండి, నా బేగ్ మర్చిపోయాను,' అంటే ఆవిడకి తాళాలిచ్చాడు. ఆవిడ వెనక్కి వచ్చి అవి ప్రసాద్ అందరికీ వడ్డించే చోట టేబిల్ మీద అతని పక్కనే పెట్టి పక్కనే ఉన్న బాత్రూం లో దూరింది. చేతులు ఖాళీలేక, చేతికంటుకున్న అన్నం, ప్రసాదం కారు తాళాలకి అంటించడం వేస్టు కనక ఆ తాళాలని అలాగే వదిలి వడ్డించడం పూర్తి చేసాడు. అంతా అయ్యాక ఇంక వెళ్దామా అనే అర్ధాంగితో బయటకి వచ్చి జేబులు తడుముకుంటే కారు తాళాలు లేవు. నీకిచ్చానుగా అంటే, తిరిగి నీకిచ్చేసానుగా అంటూ వాదులాడుకున్నాక మరోసారి గుడిలో కెళ్ళి చూసారు. అప్పటికి భోజనాలైపోయి

వెళ్ళిపోయారందరూ. ఉన్నవాళ్ళెవరికీ ఈ తాళాలు చూసిన గుర్తు లేదు. మరో అరగంట వెతికాక తెల్సిన విషయం ఏమంటే, తాను తాళాలు పోగొట్టుకున్నాడు ఎక్కడో. ఈ చీకట్లో అవి దొరకడం అసంభవం.

ఎమర్జన్సీ గా లాక్ స్మిత్ అనే ఆయనకి ఫోన్ చేస్తే ఆయనొచ్చి చెప్పాడు. కారు స్టార్ట్ అవ్వడానికి సహాయం చేస్తాడు. ఎక్కడా ఆపకుండా ఇంటికెళ్ళిపోవచ్చు. దారిలో పోలీసులు కానీ ఆపితే వారికి అనుమానం రాకుండా ఆ స్మిత్ గారిచ్చే రసీదు కాయితం, కారు రిజిస్ట్రేషన్ అవీ చూపించవచ్చు. అయినా ఆపితే కదా, "స్పీడ్ లిమిట్ దాటకుండా వెళ్లండి. ఇంట్లో వేరే డూప్లికేట్ ఉంటే మరో కీ చేయించుకోండి తర్వాత." దీనికి ఛార్జ్ కేవలం నాలుగు వందల యాభై డాలర్లు మాత్రమే. ఓ, దాన్దేవుంది, క్రెడిట్ కార్డు తీసుకుంటారు, ఏమీ ఫర్వాలేదు. అలా కారు స్టార్ట్ చేయించుకుని ఇంటికి ఏడుపుమొహాల్తో బయల్దేరారు ప్రసాద్ కుటుంబం. తాను గుడిలో వాలంటీర్ గా దేవుడి ప్రసాదం అందరికీ వడ్డిస్తున్నప్పుడు సుధీర్ కూడా లైన్ లో వచ్చి ప్లేట్ లో భోజనం పెట్టించుకున్నాడనీ ఆయనే ప్రసాద్ చూడనప్పుడు అక్కడున్న కారు తాళాలు కూడా తీసుకుని వెళ్ళాడనీ ప్రసాద్ కి ఎన్నటికీ తెలియలేదు. అయితే ఇంటికొచ్చే దారిలో ప్రసాద్ కి ఎందుకో ఆ రోజు సుధీర్ మొహంలో ఎప్పుడూ చూడని సంతోషం కనిపించడం ఎందుకో అర్ధం కాలేదు.

సుధీర్ కుటుంబం గుడిలో భోజనం అయ్యాక నవ్వుకుంటూ బయటకి వెళ్ళి అక్కడనుంచి పక్కనే ఉన్న వాల్ మార్ట్ దగ్గిరకీ దాని దగ్గిరే ఉన్న ట్రాష్ బిన్ దగ్గిరకీ వెళ్ళి ప్రసాద్ కారు తాళాలు అందులో పారేసి నిశ్చింతగా ఇంటికెళ్ళిపోయారు – ప్రతీకారం తీర్చుకున్న ఆనందంతో.

మరో నాలుగు వారాలు గడిచేయి. అప్పుడు ప్రసాద్ కి కొత్తగా తెల్సిన విషయం మూడో పార్టీ ద్వారా ఏమిటంటే, తొమ్మిదేళ్ల సుధీర్ కూతురు తాళాలు సోఫా మీదకి విసిరింది కేర్ లెస్ గా. అవి అక్కడనుండి గురుత్వాకర్షణ ద్వారా కిందకీ అక్కడనుంచి మరో చోటికీ బదిలీ అయ్యి, ఓ సారి కొన్నాక మరి ఇంకెప్పుడూ తెరవని పిల్లలు బొమ్మలు పెట్టుకునే డబ్బాలోకి చేరిపోయింది. సుధీర్ వాళ్ళావిడకి ఓ రోజు వెతుకుతుంటే కనిపించాయి ఈ తాళాలు. కొంతమంది గిల్టీ గా ఫీల్ అయినా దాన్ని పదే పది నిముషాల్లో వదిలించుకోగలరు. సుధీర్ అటువంటివాడే, ఆయనా వాళ్ళావిడా తమ తాళాలు తమ ఇంట్లోనే దొరికినట్టూ, తాము ప్రసాద్ కారు తాళాలు కావాలని వాల్ మార్ట్ దగ్గిర ట్రేష్ లో విసిరేసిన విషయం ఎవరికీ ఎప్పటికీ చెప్పలేదు. ఎలా చెప్తారు, కడుపు చించుకుంటే కాళ్లమీద పడదూ?

నీతిః మీ స్నేహితుల మీద తప్పుమోపడానికి ఉన్న ధైర్యం, మీరు చేసిన తప్పు ఒప్పుకోవడానికి ఉండాలి.

Post your comments